

Arrest

nr. 248 446 van 29 januari 2021
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
                      2. X

handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 23 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers betreden op 7 oktober 2016 het Belgische grondgebied en dienen op 12 oktober 2016 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van inoverwegingname van de verzoeken om internationale bescherming. Bij arrest van 12 april 2017 met

nummer 185 372 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Op 18 januari 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 14 januari 2019 met nummer 215 028 verwerpt de Raad de tegen deze bevelen ingestelde beroepen.

1.2. Op 7 augustus 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 9 november 2017 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Eveneens beslist hij tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van 21 juni 2018 met nummers 205 626 en 205 627 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.3. Verzoekers dienen op 9 april 2018 elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 19 juni 2018 dat deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk zijn. Bij arresten van 10 oktober 2018 met nummers 210 755 en 210 756 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.4. Verzoekers dienen voor hun minderjarige kinderen op 25 november 2019 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voor zichzelf vragen zij geen verblijfsmachtiging in toepassing van dit wetsartikel. Op 6 oktober 2020 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk.

1.5. Op 7 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte aan verzoekers van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. De kinderen worden mee vermeld op het bevel voor verzoekster.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan [de heer] [mevrouw],

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 19/06/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 10/10/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 07/10/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/10/2016 en 09/04/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

De beroepen hangen zo nauw samen dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot het ene beroep, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van het andere, zoals hierna zal blijken. In het kader van een goede rechtsbedeling worden de zaken samengevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn verzoekschrift licht verzoeker het middel toe als volgt:

"1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Door verzoeker werd op 9 april 2018 een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 19 juni 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 oktober 2018. Hierop baseert verweerder zich om, op 7 oktober 2020 (!), een bevel om het grondgebied te verlaten als verzoeker om internationale bescherming, op te leggen. De recente situatie van verzoeker, daterende van de periode tussen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 oktober 2018 en de datum van de bestreden beslissing, 7 oktober 2020, wordt niet betrokken in de beoordeling van de verwerende partij (nochtans een periode van net geen twee jaar).

De minderjarige kinderen van verzoeker, [A.] [°2010] en [E.] [°...2013], dienden op 23 november 2019 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verzoeker treedt daarbij op als wettelijke vertegenwoordiger (ouder) van zijn minderjarige kinderen. In de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt de situatie van het gezin toegelicht. Er wordt gemotiveerd (en gestaafd aan de hand van stukken) waarom zij in de onmogelijkheid zijn om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker en zijn gezin vestigden zich in Lier en bouwden hun leven in België verder uit, dankzij de steun vanuit hun sociaal en familiaal netwerk in België (zie onder meer stukken 9 t.e.m. 13, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De minderjarige kinderen lopen reeds langdurig school in België. Beide gaan zij naar de Vrije Basisschool vlakbij hun woning (gelegen te 2500 Lier, [...]) - zie stuk 19 t.e.m. 21 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij had dan ook zijn familiale situatie kunnen toelichten in België en in het bijzonder de situatie van de minderjarige kinderen van verzoeker.

Een zorgvuldig feitenonderzoek vereist dat met deze feitelijke omstandigheden wordt rekening gehouden, hetgeen niet is gebeurd. De gemachtigde had hiertoe nochtans de gelegenheid indien verzoeker daadwerkelijk was gehoord. In tegenstelling hiermee, wordt aan verzoeker net geen twee jaar na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten als verzoeker om internationale bescherming.

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55). Dit geldt des te meer omdat de gemachtigde met deze elementen diende rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Gelet op deze elementen, wijst verzoekster op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. In ondergeschikte orde, in het enkele geval geen schending van bovenvermelde bepalingen zou worden weerhouden in het licht van het hoorrecht, wijst verzoeker er minstens op dat de bestreden beslissing in strijd is met het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals beschermd door artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Door verzoeker werd op 9 april 2018 een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend. Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 19 juni 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 oktober 2018. Enkel op dit element baseert verweerder zich om, op 7 oktober 2020 (!), een bevel om het grondgebied te verlaten als verzoeker om internationale bescherming, op te leggen.

De recente situatie van verzoeker, daterende van de periode tussen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 oktober 2018 en de datum van de bestreden beslissing, 7 oktober 2020, wordt niet betrokken in de beoordeling van de verwerende partij (nochtans een periode van net geen twee jaar). Nergens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing op enigerlei rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De verzoekende partij wijst erop dat de minderjarige kinderen van verzoeker, [A.] [°2010] en [E.] [°...2013], op 23 november 2019 een aanvraag indienden tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verzoeker treedt daarbij op als wettelijke vertegenwoordiger (ouder) van zijn minderjarige kinderen. In de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt de situatie van het gezin toegelicht. Er wordt gemotiveerd (en gestaafd aan de hand van stukken) waarom zij in de onmogelijkheid zijn om het grondgebied te verlaten. Verzoeker en zijn gezin vestigden zich in Lier en bouwden hun leven in België verder uit, dankzij de steun vanuit hun sociaal en familiaal netwerk in

België (zie onder meer stukken 9 t.e.m. 13, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De minderjarige kinderen lopen reeds langdurig school in België. Beide gaan zij naar de Vrije Basisschool vlakbij hun woning (gelegen te 2500 Lier, [...]) - zie stuk 19 t.e.m. 21 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Doordat op geen enkele wijze blijkt dat met deze persoonlijke situatie werd rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, worden artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden evenals het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze verplichtingen dienen bovendien samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Aangezien minstens blijkt dat geen enkel motief werd vermeld in de bestreden beslissing over de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, wordt de formele motiveringsverplichting geschonden door verweerder.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM in samenhang gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

De uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift voor verzoekster en de kinderen stemt hiermee inhoudelijk volledig overeen.

3.1.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissingen worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissingen hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat de commissaris-generaal de (volgende) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op 19 juni 2018 als niet-ontvankelijk heeft afgewezen en dat de Raad de beroepen die verzoekers tegen deze beslissingen instelden op 10 oktober 2018 heeft verworpen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers langer in België verblijven dan toegestaan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet, of er niet in slagen het tegendeel aan te tonen. In dit verband wordt toegelicht dat verzoekers België zijn binnengekomen op 7 oktober 2016 en zij nog steeds op het grondgebied verblijven, waardoor het regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet even goed blijken uit een andere en recente beslissing.

Verzoekers zijn van mening dat hun recente situatie ten onrechte niet is betrokken in de motivering van de bestreden beslissingen. In dit verband wijzen zij op de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij voor hun minderjarige kinderen indienden en de in deze aanvraag ingeroepen elementen die het volgens hen onmogelijk maken dat zij het grondgebied verlaten en terugkeren naar hun land van herkomst. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat verzoekers door de voormelde verblijfsaanvraag enkel voor hun kinderen in te dienen, en niet voor zichzelf, op onmiskenbare wijze hebben aangegeven dat er specifiek wat henzelf betreft geen noemenswaardige belemmeringen zijn voor een terugkeer naar hun land van herkomst om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Het kan hierbij immers niet worden aangenomen dat enkel de kinderen en niet de ouders een verblijf in België zouden beogen, gelet op de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen die maakt dat zij volledig afhankelijk zijn van hun ouders en nu zij voor het overige ook geen familie hebben in België. Er blijkt dus geenszins dat in hoofde van verzoekers zelf elementen spelen die konden beletten dat werd overgegaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en waaromtrent een motivering zich kon opdringen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder daags voor het nemen van de bestreden beslissingen de voormelde voor de kinderen ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard. In deze beslissing heeft verweerder omstandig gemotiveerd dat niet is aangetoond dat de kinderen zijn verhinderd om samen met hun ouders het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven dienden te worden herhaald in de bestreden beslissingen of wat het nut hiervan dan was. Verzoekers hadden kennis van deze motieven bij het indienen van de voorliggende verzoekschriften en ontwikkelen hieromtrent verder geen argumenten.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekers vragen om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.1.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Zij weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.1.5. In zoverre verzoekers aanvoeren dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun actuele situatie zoals deze bleek uit de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij voor hun minderjarige kinderen hebben ingediend om aan te tonen dat zij onmogelijk het grondgebied kunnen verlaten en terugkeren naar hun land van herkomst, wijst de Raad op wat volgt. Zoals reeds werd gesteld, hebben verzoekers, door de verblijfsaanvraag enkel voor hun kinderen in te dienen en niet voor zichzelf, op onmiskenbare wijze aangegeven dat er specifiek wat hen zelf betreft geen noemenswaardige belemmeringen zijn voor een terugkeer naar hun land van herkomst om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen totdat hij – daags tevoren – de voormelde voor de kinderen ingediende verblijfsaanvraag had behandeld en onontvankelijk had verklaard. In deze beslissing heeft verweerder vastgesteld dat niet is aangetoond dat de kinderen zijn verhinderd om samen met hun ouders het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland. Hierbij werd rekening gehouden met het gezins- en privéleven van de kinderen en met hun hoger belang, zoals beschermd in (onder meer) artikel 8 van het EVRM. Uit dit alles volgt dan ook dat voorafgaand aan en bij het nemen van de bestreden beslissingen de elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag die een terugkeer naar het land van herkomst volgens verzoekers actueel zouden verhinderen, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, wel degelijk in rekening zijn gebracht, maar niet zijn aanvaard.

3.1.6. Gelet op het gegeven dat op dezelfde dag aan alle gezinsleden bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten en verweerder pas is overgegaan tot de afgifte van deze bevelen nadat hij de voor de kinderen in België ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk had verklaard, waarbij hij vaststelde dat het gezins- en privéleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar hun land van herkomst samen met de ouders voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, moet worden aangenomen dat verweerder oog heeft gehad voor het gezinsleven, de gezinseenheid en het hoger belang van het kind.

3.1.7. Daarenboven bevat het administratief dossier “*evaluatiemota's*” van 7 oktober 2020 met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin nog kan worden gelezen:

“- Hoger belang van het kind: betrokkene heeft 2 minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

- Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot. Het hele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. De echtgenoot van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 12/10/2016) een broer en een oom in Italië hebben, maar zij maken geen deel uit van het kerngezin. De minderjarige kinderen van betrokkene beroepen zich op het feit hier school te lopen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Betrokkenen kunnen steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens de tweewekelijks schoolvakantie of na het schooljaar.

- Gezondheidstoestand: In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. [...]”

3.1.8. Verzoekers tonen niet aan dat concrete aspecten inzake hun gezins- of familieleven of het hoger belang van hun minderjarige kinderen spelen waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

3.1.9. Verzoekers maken met hun uiteenzetting geen schending van hun recht op eerbiediging van hun gezins- of familieleven of het privéleven aannemelijk.

Verzoekers, die niet aangegeven in België nog familieleden te hebben en die gezamenlijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst, geven niet aan dat er noemenswaardige hinderpalen bestaan om hun privé- en gezinsleven op een normale en effectieve wijze verder te zetten in hun land van herkomst. Zij wisten ook, of dienden te weten, dat hun verblijf in België enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de behandeling van hun procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming en zij dus niet zonder meer konden verwachten dat zij, bij een negatieve afloop van deze procedures zoals dit telkens het geval was, verder in België konden verblijven.

Zoals reeds werd aangegeven hebben verzoekers niet aangegeven dat zij zelf zijn verhinderd om terug te keren naar hun land van herkomst, minstens voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de gewone procedure van het buitenland. Zij hebben niet aangegeven dat zij hier persoonlijke banden hebben opgebouwd die een dergelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen. In zoverre zij van mening waren dat er voor hun kinderen wel concrete elementen speelden die maakten dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, heeft het bestuur in zijn eerdere beslissing van 6 oktober 2020 reeds vastgesteld dat ook voor hen een terugkeer naar het land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag, hun hogere belangen als minderjarigen niet miskent en dit niet indruist tegen hun recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven. Bij arrest van 29 januari 2021 met nummer 248 445 heeft de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen, waar de grief inzake artikel 8 van het EVRM niet werd aanvaard. De Raad verwijst naar zijn bespreking inzake artikel 8 van het EVRM in dit arrest.

3.1.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.1.11. Met hun uiteenzetting tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.12. Zoals verzoekers stellen, maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van de bestreden bevelen, zijnde terugkeerbesluiten, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat de bestreden bevelen moeten worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoekers ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht evenwel pas leiden tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert dus een schending van dit recht op. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 38 en 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het Hof van Justitie oordeelt voorts dat de betrokken vreemdeling niet nog specifiek moet worden gehoord over een terugkeerbesluit, wanneer dit volgt op een afwijzing van een verblijfsaanvraag waarin

het illegale verblijf reeds is vastgesteld en binnen deze procedure het recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Sophie Mukarubega, §§38-82).

Verzoekers betogen dat zij niet deugdelijk zijn gehoord. Indien dit wel was gebeurd, stellen zij te hebben kunnen wijzen op hun recente situatie zoals deze blijkt uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die namens hun kinderen was ingediend en de hierin opgenomen elementen.

Zoals reeds werd aangestipt, heeft verweerder in het voorliggende geval gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen totdat hij zich had uitgesproken over de ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

Verzoekers gaan er met hun betoog aan voorbij dat zij in deze aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid hadden om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens hen maken dat zij of hun kinderen zijn verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar hun herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. In de beslissing genomen inzake de verblijfsaanvraag stelde verweerder reeds vast dat niet blijkt dat er concrete hinderpalen zijn om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Verzoekers tonen niet aan dat zij in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze hun standpunt naar voor hebben kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar hun herkomstland verhinderen.

De bestreden bevelen houden ook enkel in dat verzoekers in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied dienen te verlaten, eenmalig, zonder dat dit hen verhindert België terug binnen te komen en hier te verblijven van zodra zij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben.

In deze omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat zij dienstig een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kunnen invoeren. Alleszins kunnen zij ook niet overtuigen dat zij, indien nog gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, nog bijkomende, concrete elementen hadden kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat de in deze aanvraag ingeroepen elementen op zich niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet verhinderen. Deze elementen werden dus ook al in rekening gebracht en beoordeeld, zodat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij, door deze andermaal aan te halen, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aangetoond.

3.1.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn verzoekschrift licht verzoeker het middel toe als volgt:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen

van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan Zij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (7 oktober 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020, versoepeld doch sindsdien opnieuw verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Verzoekster wijst bovendien op zijn gezinssituatie, met name zijn twee kinderen en partner met wie zij samenwoont in België.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

2. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

De uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift voor verzoekster en de kinderen stemt hiermee inhoudelijk volledig overeen.

3.2.2. Inzake de ingeroepen schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt in eerste instantie verwezen naar de bovenstaande bespreking hiervan in het eerste middel.

Waar verzoekers nog van mening zijn dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen motief betreffende de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten is opgenomen in de bestreden beslissingen, kunnen zij andermaal niet overtuigen. Er blijkt niet dat de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich kunnen verhinderen dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Ook blijkt geenszins dat als gevolg van deze maatregelen, dit virus of enige andere reden de genomen beslissingen onmogelijk kunnen worden uitgevoerd. Hierop wordt verder nog ingegaan. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissingen of de voorziene motiveringen niet konden volstaan om hen voldoende in te lichten zodat zij hun beroepsrechten op nuttige wijze konden aanwenden.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verwijdering door een lidstaat kan volgens het EHRM een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.2.4. Zoals reeds werd aangegeven, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verder dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en weerspiegelt dit wetsartikel hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM.

3.2.5. Verzoekers benadrukken dat de bestreden beslissingen ook een terugkeerverplichting naar Albanië opleggen. Zij wijzen op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19, nu de bestreden beslissingen in volle coronacrisis zijn genomen. Zij zijn van mening dat het onvereenigbaar is met de federale maatregelen ter bestrijding van dit coronavirus, met hun menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om actueel te worden gedwongen het grondgebied te verlaten. Zij benadrukken dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het

grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Met dit alles is volgens hen ten onrechte geen rekening gehouden.

In zoverre verzoekers aangeven dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19 in rekening dienden te worden gebracht, merkt de Raad op dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij of hun kinderen door het virus zijn besmet of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Verzoekers laten ook na om aan te tonen dat zij of hun kinderen risicopatiënten zouden zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van de gezondheidstoestand van verzoekers of hun kinderen specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen inderdaad een terugkeerverplichting inhouden, maar geen terugleidingsbeslissingen bevatten en verzoeksters niet worden vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dus geenszins sprake van een ‘gedwongen’ verwijdering. De Raad merkt op dat, indien verweerder op een bepaald ogenblik wel overgaat tot de gedwongen uitvoering van de thans bestreden bevelen, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissingen daardoor onwettig zouden zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren of zijn verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan hij of zij de nationaliteit heeft hieronder viel of valt. Verzoekers maken geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissingen hen verplichten de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar zijn. Evenmin tonen zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk konden en kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien verzoekers alsnog zouden kunnen aantonen dat zij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg konden geven aan de bestreden bevelen, dan nog het hen vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissingen, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig zijn met de menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat zij of hun kinderen door het virus zijn besmet of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Verzoekers laten ook na om aan te tonen dat zij of hun kinderen risicopatiënten zouden zijn. Verzoekers tonen ook niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard kan gaan en evenmin dat in Albanië de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheids crisis. Zij maken, louter door het feit dat zij vanuit België dienen terug te keren naar hun herkomstland, niet aannemelijk dat zij aldaar riskeren een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoekers tonen niet aan dat er in hun land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

3.2.6. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat enig concreet element dat zich kon verzetten tegen de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet in rekening is gebracht of deze bevelen op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Zij tonen niet aan dat zij of hun kinderen actueel concrete gezondheidsproblemen kennen die zich konden verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Evenmin tonen zij aan dat zij of hun kinderen – omwille van de huidige coronapandemie – in hun land van herkomst zullen worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat de bevelen zijn gegeven in strijd met dit verdragsartikel.

3.2.7. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS